

Oglasnik

lavantinske škofije.

Vsebina: 21. Za Slomškovo beatifikacijo! — 22. Ordinacija in ordinandi v letu 1926 ter molitve za duhovniški naraščaj. — 23. Nove tiskovine za matične knjige in izpise. — 24. Skrb za Slovence v inozemstvu. — 25. Osebna naznanila. — Naznanilo: Zdravstveno poučni list „Zdravje“.

21.

Za Slomškovo beatifikacijo!

Iz nabožnega in drugega časopisja preteklih štirih mesecev je znano, kako jasno in silno se je ob 125 letnici Slomškovega rojstva pojavila želja vernega slovenskega ljudstva in njegove duhovščine, da bi mogli tega svojega nepozabnega škofa častiti na altarjih kot svojega nebeškega variha in priprošnjika.

Kot „tolmač teh splošnih želj“ je skupščina duhovnikov III. reda sv. Frančiška v Mariboru vložila dne 1. decembra 1925, kakor njena podružnica pri Sv. Lenartu v Slov. gor. že 9. novembra istega leta, dobro utemeljeno prošnjo, da naj škofijski ordinariat stori potrebne korake za beatifikacijo škofa Antona Martina. V zmislu cerkvenopravnih predpisov je na sestanku dne 17. marca 1926 izvolila za zastopnika svoje prošnje ali za postulatorja pri škofijstvu prelata dr. Ivana Tomažiča, katero izvolitev sem dne 22. marca 1926 odobril in potrdil.

Postulatorjeva naloga je, da začne zbirati Slomškove spise in podatke o njegovem življenju in delovanju ter tako pripravi gradivo za škofijsko komisijo, ki se bo svojedobno sestavila, da zadevo natanko preišče, presodi in predloži na pristojnem mestu v Rimu.

Ker živo želim, da bi se delo pospešilo, in bi imeli — če je božja volja takó — ob 700 letnici lavantinske škofije leta 1928 pokazati že nekaj pozitivnih uspehov, zato vabim in prosim drago mi častivredno duhovščino:

1. Sleherni, kdor je v srcu za to, da bi se nam naša želja izpolnila — in kdo bi ne bil za to —, naj si brez odlaganja zabeleži bodi lastne spomine na škofa Slomška, bodi to, kar je o njem slišal od eventualno še živih sodobnikov in drugih njegovih častilcev, ali kar je bral o njegovem čednostnem življenju in blagoslovljenem delovanju.

2. Naj zbere na posebnem prostoru, kar se nahaja Slomškovih pisem, spisov, knjig ali drugih predmetov, v njegovi lastnini ali v tamkajšnjem župnijskem arhivu ali od drugod. — Tusem bi spadali tudi tozadevni sestavki v časopisju ob Slomškovih prejšnjih obletnicah, tudi oni leta 1925, poročila o slovesnostih v Slomškov spomin, ali vsaj beležke, v katerih listih se najdejo te vrste sestavki in poročila.

3. Gospodje dušni pastirji naj vzbujajo med verniki zanimanje za to važno in sveto stvar, pa naj jih povabijo, da se oglasijo tisti, ki vedó kaj povedati o Slomšku ali imajo v svoji lasti kaj sličnega, kakor je navedeno pod točko 2. — Imena in naslovi priglašencev naj se škofijstvu že sedaj naznanijo ali vsaj zabeležijo.

V teku enega ali dveh mesecev bodo župnijski uradi prejeli vprašalne pole, ki jih bo treba izpolniti ter vposlati, da tako dobi postulator potrebnih podatkov za svoje nadaljnje delo.

Medtem pa hočemo vsi skupaj, duhovniki in verniki, moliti k ljubemu Bogu, naj po svoji sveti Previdnosti poveleča svojega zvestega služabnika Antona Martina Slomška — v svojo slavo in v duhovno korist, kakor lavantinske škofije, tako vseh vernih Slovencev!

V Mariboru, na praznik Marijinega oznanjenja, dne 25. marca 1926.

† Andrej,
škof lavantinski.

22.

Ordinacija in ordinandi v letu 1926 ter molitve za duhovniški naraščaj.

S pogledom na določbe cerkvenega zakonika (kan. 949, 975—978) se s tem naznani, da se bodo višji sveti redovi v mariborski stolni in mestni župnijski cerkvi delili, in sicer: prvi višji red ali subdiakonat dne 2. maja, drugi višji red ali diakonat dne 30. maja in tretji višji red ali prezbiterat dne 27. junija 1926.

Le te višje svete rede bodo prejeli gojenci lav. škofijskega bogoslovnega semenišča, gospodje IV. letnika:

Jaš Karl iz Št. Ilja pod Turjakom, Pivec Vincenc iz Špitaliča, Pribožič Peter iz Rajhenburga, Rataj Anton iz Št. Jurija ob juž. žel., Richter Jakob iz Noveštitte, Ulaga Tomaž od Sv. Marjete pri Rim. toplicah, Zafošnik Gregor iz Slov. Bistrice.

Naši dušni pastirji naj to dne 11. aprila t. l., belo nedeljo, s pridižnic vernemu ljudstvu oznanijo z opominom, naj se opravljajo molitve za dobre duhovnike; naj pa tudi nihče, ki ima upravičen ugovor zoper posvetitev navedenih ordinandov, tega ne prikriva.¹

Molitev za duhovnike je kot važno dolžnost označil sam Jezus Kristus, ki je dejal: Prosite Gospoda žetve, da naj pošlje delavcev v svojo žetev (Mat. 9, 38). To naročilo svojega nebeškega Ustanovitelja je sveta Cerkev vselej upoštevala in svojim otrokom priporočala. Posebič je določila štiri tedne v letu, kvatre imenovane, v to svrho, naj bi v istih verniki s pokoro, s postom, z molitvijo in z deli usmiljenja obilnost milosti in potrebnih kreposti duhovnikom od Boga izprosili. Ker so poslušni otroci to željo svoje skrbne matere, svete Cerkve, z veseljem izpolnjevali, se je kmalu med njimi udomačila hvalevredna pobožnost, moliti in prositi Boga za goreče duhovnike, pa tudi za primeren, Gospodu dopadljiv mašniški naraščaj. To lepo in Bogu dopadljivo navado so si ohranili do danes tudi naši vrli Lavantinci, ki so ob vseh časih goreče prosili Gospoda žetve, naj jim pošlje zadostno število sposobnih delavcev in vnetih duhovnikov.

Žetev je sicer velika, toda delavcev je malo (Mat. 9, 37), je rekel svojim učencem Jezus Kristus, kadar je množice videl in so se mu v srce usmilile, ker so bile nadlegovane od vsakovrstnih stisk, telesnih in dušnih, in razkropljene kakor ovce, ki nimajo pastirja (v. 36). Ljudstvo in z njim ves človeški rod koprni po rešenju, po pravem nauku in večnem zve-

¹ Natančneje: Lavantinske škofije uradni list, 1919. Štev. II. odst. 23, str. 34 nsf.

ličanju; pa oznanjevalcev svetega evangelija in delivcev božjih skrivnosti in milosti primanjkuje. Takrat sta učila le Kristus in Janez Krstnik. Pismarji, takozvani učeniški ljudstva, so živeli le za se, poleg tega pa so s svojim naukom preprosto ljudstvo še v zmote zapeljevali. Zato je nad vse skrbni božji Učenik dejal svojim učencem: Prosite tedaj Gospoda žetve, da naj pošlje delavcev v svojo žetev. Ta opomin dobrega Pastirja velja pred vsem njim, ki so prevzeli skrb za njegovo čredo, da jo pasejo in k večnemu življenju vodijo. Ker pa tudi ti pastirji izhajajo iz črede Kristusove, morajo verniki sami pomagati duhovnikom in škofom, da se v službo dušnih pastirjev od Boga poklicana jagnjeta ne razkropijo, da se za vzvišeni duhovniški stan pripravni in za mašniški poklic izprva navdušeni mladeniči ne odvrtačajo od službe Najvišjega.

Zakaj prav ta Gospod je rekel: Gorje svetu zavoljo pohujšanja: Gorje tistemu človeku, po katerem pride pohujšanje. Kdor pohujša katerega teh malih, ki v me verujejo, ki so v ponižnosti in preprostosti otrokom podobni ter v ljubezni hodijo za menoj, bi mu bilo bolje, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat in bi se potopil v globočino morja. (Mat. 18 6 nsl.) Zanj bi bilo bolje, da bi umrl, preden dá pohujšanje; tako bi namreč umrlo le njegovo telo, s pohujšanjem pa nesrečnež umori svojo dušo in morebiti tudi duše teh malih. Blagor pa tistemu, ki reši katerega teh prijateljev božjih za službo Gospodovo in s tem za večno življenje. Koliko neumrjočih duš bo po njem vekomaj zveličanih!

Zategadelj pa za dobre duhovnike in za zadosten duhovniški naraščaj Boga prosimo: 1. ob kvatrnih nedeljah in v nedeljo, ko se s pridiznice oznanijo imena vsakoletnih novomašnikov; 2. ob nedeljah zvečer, ko vsled sinodalne obljube od leta 1903 veliki zvon ob 6. uri vabi župljane k molitvi za dobre duhovnike; 3. gojenci škofijskega dijaškega in bogoslovnega semenišča lavantinskega naj pri večerni pobožnosti vestno opravljajo v ta namen odkazano jim molitev; 4. na s tem obnovljeno priporočilo škofijskega zbora v Mariboru od leta 1911 pa še sicer ob dani priložnosti (n. pr. pri pogrebu duhovnika, pri novi maši) odmolimo Očenaš, Češčeno Marijo in Čast bodi ali pa kako drugo primerno molitev z namenom, naj bi čimbolj od leta do leta naraščalo število dobrih duhovnikov v naši škofiji.¹

Verjamite mi, da je ni druge boljše in koristnejše molitve mimo te! (Sv. Terezija, Pot popolnosti, pogl. 3).

23.

Nove tiskovine za matične knjige in izpise.

Po predpisih cerkvenega zakonika in primerno časovnim potrebam so se priredile nove tiskovine za matične knjige in izpise, ki jih je založila tiskarna sv. Cirila v Mariboru. Te tiskovine so obvezne za vse župnijske urade lavantinske škofije in apostolski administraciji lavantinskega škofa prideljenih delov iz krške, sekovske in sombotelske škofije. Le za slučaj, da imajo župnijski uradi to ali ono matično knjigo še v večine neizrabljeno in pri pičlih dohodkih ne morejo takoj oskrbeti nove, se more ta še nadalje rabiti, treba pa je pri vpisu upoštevati vse določbe, ki jih obsegajo rubrike novih tiskovin. V ta namen naj si naročijo vsaj po eno polo preurejenih tiskovin za matične knjige in izpise.

¹ Dušni pastirji naj pri tej priložnosti proučijo konstitucijo *De penuria sacerdotum tollenda* (Operationes et constit. Syn. dioec. Lav. an. 1911 congregatae. Marburgi, 1912. Cap. CLXXXIV. pagg. 829—838). V njej bodo našli obilo snovi za tozadevne govore.

24.

Skrb za Slovence v inozemstvu.

Krščanska ljubezen nam nalaga dolžnost, da se zavzamemo za svoje ljudi v inozemstvu, katerim tujina navadno zelo škoduje. Žalostna izkušnja uči, da se Slovenci v tujini, sami sebi prepuščeni, vsled vpliva brezverske in nenravne družine kmalu izneverijo krščanskemu življenju.

Po došlem poročilu prebiva na severnem Francoskem v okraju Pas-de-Calais do 6000 Slovencev, razkropljenih po raznih naselbinah, med katerim oskrbuje dušno pastirstvo slovenski duhovnik iz ljubljanske škofije. Mnoge družine živijo v pomanjkanju, še slabše je pri mnogih njih moralno stanje, ker so ali versko brezbržni ali celo veri sovražni, in zaradi tega se divji zakoni pogostni. Slovenski mladeniči v tujini vabijo svoje znanke, neveste ali zaročenke k sebi in jim obljublajo zakon. Ko pride mladenka tja, je sklenitev zakona po državnih postavah nemogoča, dokler ne biva šest mesecev tamkaj. Izredno pa je vsakemu mogoče takoj še pred pretekom šestih mesecev se poročiti, ako prosita zaročenca za izpregled. Navadno pa se zgodi drugače. Ko pride dekle tja, živi s svojim znancom ali zaročencem kar skupaj, ne prosita za izpregled glede šestih mesecev in tudi po preteku šestih mesecev nočeta oskrbeti za poroko potrebnih listin. Za mladenko večkrat ni drugega izhoda, kakor da živi v nedovoljni zvezi ali pa se vrne domov. Slednjega pa ne stori skoraj nobena.

Župnijskim uradom oziroma župnikom se zato svetuje in naroča naslednje. Ako pride mladenka po listine za potni list, naj izkušajo njo ali pa starše pregovoriti, da dekle tako dolgo ne odpotuje, dokler mladenič ali zaročenec ne naznani, katere listine so potrebne za poroko, in dokler nima potrdila od tamkajšnjega slovenskega dušnega pastirja ali od kateregakoli katoliškega župnika, da je že vse potrebno ukrenil, da more takoj po prihodu zaročenke skleniti postavno zakonsko zvezo. Starši naj se opozorijo na težke posledice, na grešnost takega življenja in na žalostno dejstvo, da brez sklenitve zakona lahko fant zapusti dekle z otroki, kadar hoče, in po postavi nima obveznosti ne do nesrečne matere ne do njenih otrok. Kolika odgovornost za starše, če so sami s svojo prizanesljivostjo omogočili takšno za svet in večkrat tudi za večnost izgubljeno življenje.

Župnijski uradi naj tudi takoj, če mogoče še isti dan, odpošljejo matične listine, ako jih omenjeni ali kateri drugi katoliški duhovnik zahteva. S hitro odpošiljativjo potrebnih listin se večkrat mnogo hudega zabrani.

25.

Osebna naznanila.

Imenovan je bil g. Gašpar Zrnko, župnik na Hajdini, vsled bolehnosti p. n. g. Martina Jurkovič, prošta in dekana v Ptuj, za upravitelja dekanije Ptuj (s 15. svečanom 1926).

Umeščen je bil g. Ulrik Hafner, župnik na Ojstrici nad Dravogradom, kot župnik na Tinjah (1. svečana 1926).

Postavljena sta bila gospoda: Rudolf Kociper, kapelan na Ponikvi ob juž. žel., za provizorja na Ojstrici nad Dravogradom, in Alojzij Vrhnjak, kapelan na Dobrni, kot „vicarius adiutor“ istotam (s 1. svečanom 1926).

Nastavljen je bil g. Janez Ogulin, provizor na Tinjah, kot kapelan v Ločah (1. svečana 1926).

Prestavljeni so bili gg. kapelani: Franc Časl iz Loč na Ponikvo ob juž. žel., Matija Neudauer iz Rajhenburga (II) k Sv. Lovrencu v Slov. gor., Anton Oblak iz Mozirja v Makole, Feliks Vrščič iz Makol v Mozirje in Jakob Zidanšek od Sv. Lovrenca v Slov. gor. v Rajhenburg (II. — 1. svečana 1926).

Dopust zaradi bolezn je dobil g. Janez Širec, župnik v Stopercah (od 15. marca do 15. junija 1926); med tem časom ga nadomestuje g. Rajmund Bratanič, župnik v Majšpergu.

Začasno prazno ostane mesto kapelana na Tinjah.

Umri je o. M. Dozitej Negro, trapist opatije „Marija Rešiteljica“ Ord. Cist. Ref. v Rajhenburgu ob Savi, dne 23. svečana 1926, v 27. letu svoje starosti.

Naznanilo. Vsled prošnje uredništva se čč. duhovščini naznani, da izhaja v Ljubljani vsakega petnajstega v mesecu zdravstveno-poučni list »Zdravje«. Naročnina znaša celoletno Din. 30.— Uprava in uredništvo: Ljubljana, Zaloška cesta 2 (Higienski zavod).

Lavantinski škofijski ordinariat v Mariboru,

dne 26. marca 1926.